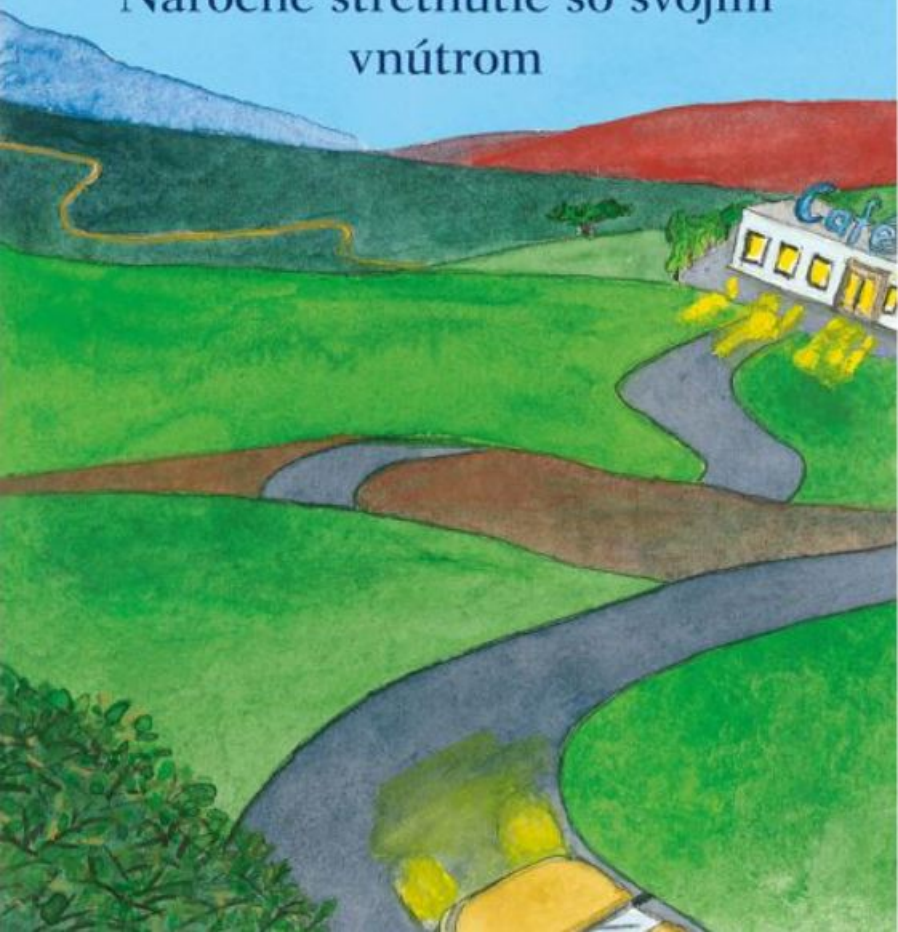

JOHN STRELECKY

*Znovu v Kaviarni
na konci sveta*

Náročné stretnutie so svojím
vnútrom

TATRAN

Ďalšie knihy Johna P. Streleckého*:

The Why Café (Kaviareň na konci sveta)
Return to The Why Café (Návrat do Kaviarne
na konci sveta)
Life Safari
The Big Five for Life (Veľká životná päťka)
The Big Five for Life – Continued
Ahas! – Moments of Inspired Thought
How to be Rich and Happy (v spoluautorstve
s Timom Brownsonom)

* Pozn. prekl.: Pri knihách, ktoré vyšli v slovenskom preklade, uvádzame v zátvorke ich slovenský názov.

JOHN STRELECKY

*Znovu
v Kaviarni
na konci sveta*

Náročné stretnutie
so svojím vnútrom

TATRAN

Z anglického originálu John Strelecky: A Third Visit
to The Why Café

ktorý vyšiel vo vydavateľstve Aspen Light Publishing,
Windermate 2019,

preložila Natália Rondziková.

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2021
ako 5276. publikácia.

Vydanie I.

Prebal a väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval
AldoDesign, Bratislava.

Zodpovedná redaktorka Eva Melichárková

Jazykové redaktorky Adriana Oravcová, Ivana Fábryová

Technická redaktorka Eva Zdražilová

Sadzba RS servis, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s. r. o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

Copyright © John Strelecky 2019

Translation © Natália Rondziková 2021

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2021

ISBN 978-80-222-1171-0

Venované môjmu krstnému otcovi Robertovi
„Bobovi“ Krzyzewskému
(1928 – 2019).

Verím, že v nebi ťa obklopujú jazerá plné rýb
a slnečné lúče ti hrejú tvár.

Úvod

Niekedy, keď to najmenej očakávate a azda najväčšmi potrebujete, sa ocitnete na neznámom mieste a spoznáte ľudí, ktorí vás naučia dívať sa na svet inak. A keď to budete opäť potrebovať, s trochou šťastia zabľúдите na to miesto znova.

Toto je príbeh o mojom treťom návrate do Moto-restu Prečo.

Zotmelo sa a spustil sa taký hustý lejak, že som videl sotva pár metrov pred seba. Mokrú cestu sa kĺzala a mláky boli čoraz hlbšie. Keď som sa cez ne brodil, kolesá auta sa šmýkali.

Prepol som svetlá na diaľkové, aby som lepšie videl, no docielil som opak. Svetelné lúče narážali na dvíhajúcu sa hmlu a videl som ešte menej.

Vletel som do ďalšej hľbokej kaluže a pneumatiky zápasili so stojatou vodou.

Mrkol som do spätného zrkadla – cesta bola našťastie prázdna. Kým som opäť zaostril na vozovku, všimol som si svoj odraz v zrkadle. Vyzeral som uťahane, mal som za sebou dlhý večer. A to som neodišiel posledný, ostatní ho budú mať ešte dlhší. Dnes ešte potečie veľa slz.

O chvíľu sa auto už kĺzalo ako na ľade. Dostal som šmyk a ťahalo ma doprava. Zošliapol som brzdu a vozidlo sa skrútilo opačným smerom.

Srdce mi búšilo a chvíľu sa zdalo, že sa dostanem do hodín. Zovrel som volant a striedavo povoľoval a zošlapoval brzdu. Nič. Auto stále ťahalo do strany.

Spomenul som si na dávnu otcovu radu, že na mok-

rej vozovke neslobodno prudko šliapať na brzdu. Namiesto toho treba navzdory inštinktom pribrzďovať postupne.

Pribrzďoval som, no tentoraz pomalšie.

Zadok auta sa stále prešmykoval. Dostredivá sila vytáčala auto. Pneumatiky sa zúfalo pokúšali prebrodiť cez vodu. Srdce mi búšilo čoraz divšie.

Nedaleko sa veľkolepo zablýskalo, žiara ma doslova oslepila. Vzápätí zadunel hrom a otriasol čelným sklom.

„Spomal,“ počul som otcov hlas, „spomal.“

Pomaly som vytáčal volant do opačnej strany, než hnalo auto, a zľahka stláčal brzdu. Nič. Stále nič.

Zrazu pneumatiky konečne vyviazli zo stojatej vody, auto sa zachvelo a vyrovnalo.

Uvedomil som si, že zadržiavam dych, srdce mi išlo vyskočiť z hrude. Vydýchol som a znova sa pozrel do späťáka. Cesta bola stále prázdna. Šťastena sa na mňa usmiala. Keby sa dostalo na dosah ku mne čo len jedno auto, určite by som doň nabúral.

Vydýchol som sa a srdce sa mi postupne upokojilo. Už je dobre. Všetko dopadlo dobre. V spomienkach som opäť zablúdil k otcovi.

A vtedy mi nečakane praskla pravá zadná pneumatika.

Po tomto chodníku sa bicyklovala roky, no takú búrku jakživ nevidela. Oblohu pretínal jeden kostrbatý blesk za druhým. Hromy duneli tak mohutne, až ňou otriasalo.

Celá premokla a začalo jej byť zima. Odkedy vyrázila, teplota akoby sa prepadla o dvadsať stupňov. Pri každom výdychu sa jej okolo úst tvorili obláčiky pary. „Dnešok sa začal mizerne a vyvíja sa ešte horšie,“ pomyslela si.

Tlačila na pedále, aby napredovala čo najrýchlejšie. Pre búrku sa zotmelo o niečo skôr. V silnom daždi a tme takmer nevidela.

Znova sa zablýskalo, prinútilo ju to inštinktívne skloniť hlavu. V miznúcej žiare zazrela čosi na ceste. Zadívala sa tam.

Opäť sa zablýskalo, ale črepiny rozbitej fľaše priamo pred sebou si aj tak všimla neskoro.

Strhla riadidlá doprava, no nie dosť zavčasu. Guma prešla po skle a v ušiach jej nepríjemne zaškrípalo. Začala zuby.

„Prosím ťa, nepraskni,“ mumlala si, „len nepraskni.“

Prešla niekoľko metrov, keď vtom pocítila, že pedále idú akosi ťažšie. Koleso vyfučalo.

„Doriti.“

Prasknutá pneumatika ťahala zadok auta doľava. Aspoňže som šiel do kopca a netrápili ma mláky. Počul som pravidelné puf, puf vyfučanej gummy a všemožne som skúšal vrátiť sa do svojho pruhu.

„Na výmenu pneumatík sa teraz fakt necítim,“ povedal som si. Nech žijú asistenčné služby. Došiel som na vrch nevelkého kopca a zastal pri krajnici. Vozovka bola stále prázdna.

Otvoril som úložný priestor na doklady a vybral zmluvu z autopožičovne. Zastavil som sa v nej ešte dnes, hneď po prilete. Núdzové číslo som našiel na záhybe obálky.

Zobral som mobil, ktorý sa nabíjal v priehradke medzi prednými sedadlami, a vytočil číslo.

Ticho. Vytočil som ho znova. Stále ticho. Pozrel som sa do rohu displeja. Žiadny signál.

„Na výmenu pneumatík sa teraz fakt necítim,“ zavzdychal som znova. „Dnes večer na to naozaj nie je vhodný čas.“

Hodil som mobil do priehradky. Stierače kmitali tam a späť, márne sa zúfalo snažili dostať vodu z čelného skla.